

Welke onnodige bureaucratie ervaar je? En wat zijn oplossingsrichtingen om vorm te geven aan een duurzame, toekomstbestendige verantwoording over geleverde zorg en resultaten? In elk nummer van De Eerstelijns dit jaar schrijft een zorgprofessional hierover.

Meer ruimte in de wei

Wat ik graag zou willen, is wat meer tijd voor mijn patiënten, maar ik ervaar aan alle kanten tijdgebrek.

Inmiddels werk ik negentien jaar als huisarts. Het is altijd mijn bedoeling geweest dit drieënhalve dag per week te doen. Dit heeft deels te maken met de afspraken die ik destijds met mijn partner maakte, maar ook met het feit dat ik tijd wil hebben voor mijn bijen en het voorzitterschap van de ApneuVereniging. Maar ik merk dat de huisartspraktijk in de loop der jaren een fulltimedagbesteding is geworden. Ik werk van acht uur 's ochtends tot half zeven 's avonds, ik ben anderhalve dag kwijt aan administratie en ik moet diensten draaien. Ik zit gewoon vol.

Natuurlijk worden veel initiatieven genomen om de administratieve lasten terug te dringen, maar ze sterven moeilijk. Hadden we net met de zorgverzekeraars afgesproken dat een afgezet been niet meer aangroeit en dat we dit dus niet ieder jaar in een brief hoeven te bevestigen, kwam de transitie in de zorg naar de gemeente. Dan is er weer een ambtenaar die het toch echt weer op papier wil hebben dat dat been niet terugkomt.

De druk ligt niet alleen bij ons, maar ook bij andere zorgaanbieders, zoals de wijkverpleegkundigen. We weten allebei niet precies hoe het zit met alle regels. Soms, als ik denk dat ik weer helemaal op de hoogte ben, kijk ik naar de stapel schuldgevoel die links op mijn bureau ligt, al die nieuwsbrieven en tijdschriften waar ik niet aan toekom. Dan realiseer ik me weer dat in een van de documenten misschien wel weer een nieuwe beslissing staat over het wel of niet nodig zijn van een verwijfsbrief. En dan kan ik wel tegen de wijkverpleegkundige die een uitvoeringsverzoek van me vraagt zeggen "Zoek het zelf maar uit", maar dan zadel ik haar met het probleem op. Dus dan

schrijf ik die brief maar weer. Tegelijkertijd erger ik mij aan het domme werk, omdat ik weer een brief schrijf over iets waarvan ik zelf geen verstand heb.

Echt, ik probeer de lol erin te houden hoor. Aan het vak ligt het niet. En als ik in mijn HIS zit en moet wachten tot de volgende pagina laadt zodat ik een verwijzing kan afronden, zeg ik voor de gein tegen de patiënt tegenover me: de computer helpt bij het onthaasten. Patiënten vallen vaker tussen wal en schip. De basis-ggz vindt het specialistisch, de specialistische ggz vindt het meer voor de basis. Bij complexe patiënten hebben soms alle partijen een goede reden dat het toch niet op hun bordje thuishoort. Ik merk dat ik me dan grimmig moet gedragen om de boel weer een beetje aan de gang te krijgen. Dan komen de partijen schoorvoetend in beweging, maar ik wil zoiets helemaal niet hoeven zeggen, want ik weet dat zij precies hetzelfde probleem hebben als ik. En dat ze net zomin als ik een oplossing hebben.

Ik zie weinig heil in een ander stelsel. Als je als schaaap bezwaar maakt tegen scheren, helpt het niet om een andere boer te zoeken. Maar wat meer ruimte in de wei zou wel fijn zijn.

*Hugo Hardeman,
huisarts*